

Michel
Tournier **EL**
GALL
FER

EL BALANCI
edicions 62

INSTITUT DEL TEATRE
DIPUTACIO DE BARCELONA

1900060275

edicions 62
barcelona

MICHEL TOURNIER

EL GALL FER

Traducció de Santiago Albertí

(Traducció de «El fetitxista» de Jaume Melendres)

N. 22076

616798600

El gall fer fou publicat en la seva versió original francesa, sota el títol de *Le coq de bruyère*, per les Éditions Gallimard de París, el 1978. © Éditions Gallimard, 1978.

Al fons de cada cosa, hi neda un peix.
Com que em fa por, peix, que no en surtis nu,
Et taparé amb el meu mantell d'imatges.

LANZA DEL VASTO

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright i de la casa editora.

Coberta de Jordi Fornas.

Primera edició: març de 1988.

Drets exclusius d'aquesta edició (incloent-hi la traducció i el disseny de la coberta). Edicions 62 s|a., Provença 278, 08008-Barcelona.

Imprès a Nova-Gràfik, Puigcerdà 127, 08019-Barcelona.

Dipòsit legal. B. 6.427 - 1988.

ISBN: 84-297-2734-5.

El fetitxista*

(Un acte per a un home sol)

(Apareix a l'extrem del passadís central de la sala i va cap a l'escenari. Llança mirades inquietes darrera seu. Després, un cop tranquil·litzat, somriu als espectadors.)

—Això va bé. No es malfien de mi. S'estan prenent una copa al bar... *(Nom d'un bar a tocar del teatre.)* M'han concedit una hora. Ho he aprofitat per córrer botigues. *(Cop d'ull circular.)* Hi ha gent selecta, aquí! I ben vestida! Això m'agrada. Em fa sentir segur. És civilitzat. És simpàtic. És agradable.

(Puja a l'escenari. Penja el barret en un penjador.)

—I a més a més, l'elegància és sana! La gent amb salut va ben vestida. Quan el metge diu «despulli's!», ja hi som! Ja no ets el mateix. Et comences a enfonsar. I ell, el fill de puta, vestit. Revestit, fins i tot, amb la seva bata blanca, botonada fins a la barbeta. I el malalt allà al davant, fent el ridícul, amb els tirants que li pengen, els pantalons com un acordió damunt les sabates i els faldons de la camisa enlaire. «Molt bé, ja es pot vestir!» Si és així, rai. Però moltes vegades no et deixen tornar a vestir. Mai més. El psiquiàtric és ple d'homes

* *El fetitxista* fou escenificat per Étienne Le Meur (Berlín, 1974) i interpretat per Raymond Fuzellier. La versió catalana ha estat interpretada per Josep Minguell, sota la direcció de Ramon Ivars.

i de dones que no s'han tornat a vestir més. Tot el sant dia amunt i avall en pijama, en bata, en camisa de dormir. Però això no són vestits. Ballen pertot arreu. Els vestits com cal s'aguanten bé, són sòlids, com una armadura. Els meus companys de l'asil, que si naps que si cols i plaf, adéu falsos vestits, tot fora en un segon i au, els malalts despullats de dalt a baix, cap a la visita, cap a la dutxa, cap al llit, cap a l'electro-xoc. Ah, l'electro-xoc! Un veí meu té una dentadura postissa. L'obliguen a treure-se-la, per l'electro-xoc! Com si els fes por que mossegui! Doncs que li posin un morrió i llestos!

(Observa el públic, fent visera amb la mà, en direcció a una dona jove.)

—No, no pot ser! Ets tu, Antonieta, vida? Amb aquests llums no veig res.

(Baixa a la platea. S'atura davant una espectadora. Se la mira una estona.)

—No, és clar que no. No es poden demanar coses tan extraordinàries.

(Torna a pujar a l'escenari.)

—Fa vint anys, comprenen? Però jo sóc un home pacient. Encara l'espero. I és que només ella em pot treure del mal pas. Cada cop que surto, és com si anés a buscar-la. La darrera vegada que em va venir a veure... *(Llarg silenci.)* El dia abans, el director de l'hospital va i em convoca. Què devia voler? I em diu: «—Martí, ja fa temps que ens coneixem i estem d'acord en un punt, oi? Vostè està bé, oi?» I jo que li dic: «—Oh, sí, estic molt bé, només una mica refredat potser. —No, del cap, vull dir, no està malament, oi? —Jo? Malament del cap? Apa, vinga! Que sigui vostè precisament qui m'ho pregunta, doctor! —No, és clar que no, vaja, vostè ja m'entén, vostè té els nervis una mica fràgils, massa nervis, i uns gustos una mica estranys, d'acord, però vostè no és allò que vulgarment se'n diu un boig.»

»Se n'adonen? Em vaig creure que em deixava anar! I de moment, fins i tot em va fer una mica de por. Perquè, encara que no ho vulguis, acabes perdent l'hàbit de l'aire lliure, no t'acabes d'imaginar al carrer amb les responsabilitats i tota la pesca. Aleshores, el director em va tranquil·litzar, fins i tot em va donar una gran alegria, tan gran, tant, que vaig estar a punt de posar-me a plorar. Vaja, que vaig plorar de veritat. Em va dir: "Si li dic tot això, és perquè demà el vindrà a veure la senyora Martí, sí, la seva dona." La por em va passar de cop. Em ve a buscar, vaig pensar. Em deixen anar,

però ella es farà càrrec de mi, em protegirà. I aleshores, el doctor va i afegeix: "Vindrà amb el seu advocat." Em vaig quedar de pedra, és clar. "I per què el vol, un advocat?" I el director va i diu: "O sigui que vostè té totes les facultats mentals. La seva firma val. I això és el que vol la seva ex-dona, la seva dona, vaja. Tornar-se a casar. Naturalment, necessita el divorci. Si vostè estigués malalt, malalt mental vull dir, no podria ser. La llei no ho permet. Quan un dels dos està boig, l'altre no es pot divorciar. Però vostè no està boig, Martí, oi que estem d'acord?" No gens boig a l'hora de perdre Antonieta, però prou boig com perquè em tinguessin tancat, o sigui que perdia amb totes les cartes! L'endemà em vaig negar a anar al despatx del director. Vaig dir que estava disposat a firmar-ho tot a ulls clucs, qualsevol cosa, la meva pena de mort, si calia. Però que no volia veure ningú. Al final, vaig acceptar de rebre'l, l'advocat, a la sala general. Vaig firmar, firmar, firmar tots els papers que duia a la cartera. S'havia acabat tot. Adéu Antonieta. La nova Antonieta, la desconeguda, la que no volia saber res més de mi, aquella Antonieta havia deixat d'existir, sí, per sempre. L'altra, la d'abans, la dels dies feliços, encara existeix, aquí. *(Es dona un cop al pit.)*

»Antonieta... Tenia setze anys, quan la vaig conèixer. Jo en tenia dinou. Erem veïns. Ens veïem cada dia, gairebé. Però jo era tímid. Em feia por. Però al final vaig gosar. Un diumenge al matí la vaig veure al carrer. Anava tota de blanc. A missa, segurament. Va deixar caure un guant. Vaig córrer a recollir-lo. Era un guant de batista molt fina, ple de calats. Durant uns moments, vaig dubtar, potser per timidesa però, també, perquè tenia ganes de guardar-me'l en record, aquell guant, aquella delicada mà de roba que podia estrènyer entre les meves mans, amagar a la butxaca, la mà d'Antonieta... Però al final me li vaig acostar i li vaig tornar el guant. Ja estava, ens havíem conegut! I ben mirat, hauria estat estúpid deixar passar l'ocasió! Si ho hagués sabut! Me n'havia d'haver adonat de seguida. Uns dies després, ens vam tornar a trobar i, mira que era evident, tampoc no em vaig adonar de res!

»Jo estava fent la mili, a cavalleria. Tenia una euga que m'agradava molt. Es deia Aixa. Cada matí, quan la guarnia, em feia l'efecte que l'estava vestint, que estava vestint una dona, sí, amb una cabeçada, una cadira, la cingla i tota la pesca! Un dia vam anar d'instrucció. L'uniforme de campa-

nya, el casc, el mosquetó, el sabre, la capota cargolada i tot el parament. Feia una calor horrorosa. Passem una cantonada i què veig, de cop? Antonieta! Blanca sota el sol, i sola, com una aparició. Més endavant em va explicar que havia tingut por, una noia jove sense ningú al costat davant tot un regiment d'homes que se li acostaven a cavall i que li dirien coses amb doble sentit i es burlarien d'ella! Però va decidir que seria valenta. Va concentrar totes les seves energies i va tirar endavant sense mirar els soldats. I de cop, paf! Les bromes del destí. Així que el batalló comença a passar pel seu costat, sent que alguna cosa se li trenca. Nota de seguida que va més lliure de cintura i, immediatament, que els peus se li entrebanquen. Li acabaven de caure les calces! Aleshores, s'atura, paralitzada, li comença a rodar el cap, està convençuda que s'ha de desmaiar, segur que em desmaio, segur, cauré de cames enlaire, els soldats s'acostaran, quin horror, quin horror! Aleshores s'adona que s'ha produït un gran desordre a la formació. Un dels homes s'ha decantat cap endavant i ha caigut a terra. Els altres cavalls s'aturen i s'aparten per no trepitjar-lo. Era jo! L'únic que havia vist com a Antonieta li queien les calces a terra, i va ser una impressió tan forta que vaig perdre els sentits. Va ser una mica com el dia del guant, però cent o mil vegades més intens. Antonieta ho aprofitava per desempallegar-se de les calces i amagar-se-les al moneder. Però quan està a punt de fotre el camp cametes ajudeu-me, va i em reconeix. L'home que havia caigut del cavall era el seu veí! Alguns soldats havien baixat dels cavalls, m'havien posat un capot sota el cap i intentaven fer-me beure conyac a morro. El líquid se m'escampa per la cara. Aleshores, li faig llàstima. En comptes de tocar el dos, se m'acosta, s'agenolla al meu costat i m'eixuga amb el seu mocador... Bé, amb una cosa que ella es pensava que era el mocador! ¿S'ho imaginem, què em vaig trobar al voltant del coll quan em vaig despertar a la infermeria? Les calces! Completament impregnades d'alcohol! Estava borratxo, sí, però, no era l'olor de l'alcohol la que m'havia pujat al cap. Les seves calces es van convertir en el meu fetitxe. Al cap de tres setmanes, va esclatar la guerra i primer era com si juguéssim a soldats, però després van començar a anar mal dades. Per als de cavalleria sobretot! Devíem fer partir de riure quan atacàvem les divisions blindades alemanyes a cavall. Patxoca sí, molta! Un dia érem a dalt d'un turó. I a baix a la plana, què veiem? Una columna de tancs enemics. El capità no s'ho pensa ni un moment.

Desembeineu! Posició de combat! Carregueu! Pit i enfora, cavallers!

»Vam atacar. Els caps quadrats ens van fer un recital de metrallera. Aixà va menjar plom de seguida i jo em vaig trobar de nassos a la userda, mig estabornit però sencer del tot. Els meus col·legues, estossinats. L'únic que es va salvar. Per què? Perquè jo duia al voltant del coll el meu amulet. També em va acompanyar quan vaig ser enviat a un camp de Silèsia amb no sé quants milers de compatriotes. He de dir que Antonieta i jo tornàvem a estar en contacte, per dir-ho d'alguna manera, gràcies al veïnatge familiar. Antonieta s'havia convertit en la meua corresponçal de guerra. M'enviava cartes, xocolata, sucre, llaunes i roba interior. Però era roba interior per a mi, d'home. En cap de les meves cartes no vaig gosar dir-li quina mena de roba interior m'hauria fet realment feliç.

»Roba interior d'home... Allà a Silèsia, aquest era l'aspecte més sinistre, aquella munió d'homes que es passaven les hores apedaçant els seus parracs. L'uniforme. Això sí que compta! A pèl, quan et dutxes, un oficial, un suboficial i un de tropa són tres homes i prou, malgirbats o ben parits segons el cas. Però no s'acaba aquí. Els alemanys i nosaltres, vencedors i presoners, sense l'uniforme, érem iguals. D'acord: l'hàbit fa el monjo; però fa molt més que això: l'hàbit fa l'home! Un home despullat és un cuc sense dignitat, sense funció i la societat no li té previst cap lloc. A mi, la nuesa sempre m'ha horroritzat. La nuesa no és una indecència, sinó una cosa molt pitjor: una bestialitat. El vestit és l'ànima humana. I més que el vestit, les sabates.

»Les sabates... En vaig aprendre molt, de sabates, quan era presoner. Als barracons, cada nit ens confiscaven les sabates. Per evitar les evasions. Sense sabates, ens convertíem en subhomes, pellerinques de carn, desferres humanes. De fet, la principal diferència que hi havia entre els nostres vencedors i nosaltres era el calçat. Les botes... Sí, les botes resumien l'Alemanya d'aquell temps, l'Alemanya nazi. Per exemple, quan es va acabar la guerra van afusellar una pila de S.S. acusats de practicar tortures. Una solució tan simple com grollera. N'hi havia prou amb confiscar les seves botes. Això sí que és definitiu! Si no hi ha botes, no hi ha torturadors! Agafeu el més sàdic dels nazis, traieu-li les botes, poseu-li unes bones espardenyas d'espart i el convertireu en un anyell. Agafeu un tigre i arrenqueu-li urpes i dents: amb la boca, només podrà

fer petons; i carícies amb les seves potes. Però la cosa no s'acaba amb els S.S. i les seves botes. Un home és un calçat, sigui qui sigui. Els contrabandistes, per exemple. Es diu molt sovint que els bascs porten el contraban a la sang. Jo sostinc que no el duen a la sang, sinó als peus, a l'espardenya. Prohibiu-los que les portin, obligueu-los a posar-se botes de claus i s'haurà acabat el contraban!

»Però ser presoner era molt dur per la qüestió de les dones. Sí, és clar, de vegades, quan t'enviaven a treballar a les granges, se't presentaven ocasions. Tots se n'aprofitaven. Menys jo. I és que, per a mi, les dones no són... és difícil d'explicar... Són més per endur-se-les embolicades que no pas posades, no sé si m'explico. Una dona és una atmosfera, tot el que escampa al voltant seu. Per això era espantós el camp de concentració: només hi havia homes i més homes. Més tard, vaig comprendre que els homes també tenien alguna utilitat. Però quan era presoner dels alemanys encara no havia arribat a aquesta conclusió. No acabava d'entendre perquè els homes existien. O sigui que quan es va començar a lligar un projecte de fuga, de seguida m'hi vaig interessar.

»Un dia al mes, passava pels barracons un camió que recollia la roba bruta i la portava a bullir a una fàbrica cinc quilòmetres lluny. Estàvem segurs que dos homes s'hi podien amagar. Al cap de tres quilòmetres, el camió passava per una carretera solitària al mig d'un bosc. Era el moment de saltar. Després només calia caminar; omplir la panxa i tenir sort. A un company i a mi ens va tocar al primer sorteig. Ens vam amagar al fons del camió quan va venir a recollir la roba bruta del nostre barracó. Sortim sense cap mena de problema i tot oli en un llum. Al cap de cinc minuts, entrem al bosc. El meu company salta, s'amaga darrera el primer arbre que troba i m'espera. Però jo no vaig saltar. M'havia desmaiàt. No havia pogut suportar la pudor llefiscosa de la roba bruta. Una brutícia masculina, una brutícia viril. Una olor freda, a més a més, com l'olor d'una pipa que no es fa servir, que és una pipa morta i put. El cos necessita els vestits per estar calent, però els vestits també necessiten un cos per estar-ho. Un vestit massa temps sense cos acaba per morir-se. I aquell camió transportava muntanyes de cadàvers de vestits, de despulles.

»No ho vaig resistir. Les calces d'Antonieta m'havien fet perdre els sentits el dia que vaig caure rodó del meu cavall.

El camió de la roba bruta em va fer desmaiar d'horrors i de fàstic. Quan el camió va arribar a la fàbrica i el van descarregar, el meu cos va rodolar entre els farcells. La caldera hauria estat pitjor! Van donar l'alerta de seguida i el meu company al pot. El truquet del camió a passeig. Per culpa meva. No m'ho van perdonar. Però ben mirat no era culpa meva, sinó de la meva naturalesa. Jo no tinc la culpa de res! El destí m'arrossega. I és que un servidor, de destí, en té. I és horrorós tenir-ne! Un es pensa que és igual que tothom. Per fora no es nota res. Però en realitat no ets lliure. L'únic que fas és obeir el teu destí. I el meu destí és... són... (*amb veu imperceptible*) els farbalans... els farbalans.

»I la prova és que Antonieta m'esperava a l'estació d'Alençon quan, l'any 45, em van alliberar. Allà, al mig de les famílies que ens havien vingut a rebre, hi havia la meva estimada corresponsal de guerra. La primera cosa que vaig veure va ser el seu vestit. I encara el veig, per cert, un vestit d'organ-dí blanc amb un davantalet de flors i ocells. A les espatlles hi duia un gran mocador de llana negra, fina com una punta de coixí. Li vaig trobar a faltar un capell. La meva misèria de presoner m'havia fet somniar dones amb capells esbojarrats, de feltre o de palla, amb plomes, flors, cintes i sobretot, sí, sobretot amb vels! El misteri i l'atractiu d'una cara de dona a través de l'ombra lleugera i tremolosa d'un vell! Però això s'havia acabat. La guerra havia suprimit els capells i amb els capells els vels. Les dones ensenyen els cabells pel carrer, van a cara descoberta. Que n'és de trista la nuesa! Però el meu destí era Antonieta, amb vel o sense vel. Al cap de tres mesos, m'hi casava.

»De vegades em dic a mi mateix: no ho havies d'haver fet. Un home que té un destí no es casa, es queda solter, solitari, o sinó capellà, sí, sol a la rectoria amb una majordona vella. Ara bé, les coses com siguin: els capellans, d'això dels farbalans, en saben treure molt profit. No es priven de res, els capellans. Un dia —quan feia poc que havia tornat— vaig passar pel davant d'una botiga de la plaça Saint Sulpice. El Clergyman Elegant es diu. I bé, allà hi ha coses així com sotanes de niló, mitges de seda blanques, vermelles, morades... I sobrepellissos de randes, casulles d'or, manteus malva, vermells i negres. Quin espectacle! No em vaig poder estar d'entrar-hi i remenar tot aquell vestuari sobrenatural. Però, de fet, tot allò m'anguniejava una mica. I és que, al capdavall, era roba d'home malgrat tot. Oh, sí, esplèndida, principesca,

episcopal, arquebisbal! Cap similitud amb els parracs dels presoners, sinó tot el contrari, però tot i així era roba d'home, roba que feia pudor de pare, de cames peludes, de barba. I és que, repeteixo, no va ser fins més tard que vaig entendre com es fan servir els homes. En qualsevol cas, no em feia gens el pes el *clergyman* elegant. Descartada, la vocació religiosa. O sigui que a casar-se. Amb Antonieta...

»La nit de bodes. Un veritable impacte. I és que jo, de dones, naturalment, no n'havia conegut cap. Abans de la guerra, era massa jovenet, massa tímid. I pel que fa a les que podies mirar... i tocar quan estàvem presoners... Els meus companys sí, ells bé que se n'aprofitaven quan anaven a treballar a les granges. En aquells temps, als camps i a les ciutats alemanyes, d'homes, com qui diu, ni un. Hi havia oportunitats. Per a mi, cap. Anaven massa mal vestides, aquelles oportunitats. Havien d'haver vist la fatxa que feien! I a mi, és així de senzill, una dona mal vestida em fa fàstic. Les pàges de Silèsia, quan aixecaven el cul per collir patates i ensenyaven les interioritats, cametes ajudeu-me!

»Doncs bé, Antonieta i jo ja estem casats. El mateix dia ens n'anem de viatge de nuvis amb el cotxe del sogre. Direcció: sud. Jo conduïa. Havíem decidit que parariem a dormir quan ja en tinguéssim prou de carretera, i va ser així com vam anar a parar a l'Hotel de l'Univers d'un poble de muntanya de l'Alvèrnia. Modest, però net, allò que se'n diu rústic. Una habitació molt gran, altíssima de sostre, amb un immens llit de ferro. Així que el tocaves, començava a fer un soroll de mil dimonis, com un trineu ple de cascavells. En un dels racons, hi havia una cortina que delimitava un espai triangular i, al darrera, un lavabo amb un bidet de llauna. Vaja, l'ideal per a una nit de bodes. Ben mirat, ens ho havíem buscat, no creuen? Vam seure al llit enmig d'un gran terrabastall, ens vam posar a riure i després ens vam mirar. Aleshores, Antonieta em va dir: "Vés a fer un tomb que m'he de preparar." Vaig sortir. Vaig encendre un cigarret i me'n vaig anar a caminar pels carrers del poble. Estava molt neguitós. Intuïa que passaria alguna cosa greu. Les pròrrogues s'havien acabat. Ara em trobava de cara a la paret, de cara al llit més aviat, i no podia recular. En realitat la meua preocupació era saber què devia passar-hi, pel cap d'Antonieta. Antonieta era un model de noia assenyada i religiosa, ben educada i com cal. No, amb ella no hi havia problemes, ni una paraula fora de lloc, ni un gest, ni una mirada. Però ara estava casada.

I el marit era jo. Potser pensava: ara ja no cal fer-se l'estreta, s'ha acabat, girem el full, tinc un marit...

»Quan vaig tornar a l'habitació, després d'haver trucat tímidament, Antonieta estava estirada al damunt del trineu. Nua del tot! Em mirava i somreia, una mica avergonyida malgrat tot. No la vaig reconèixer. Sí, era la seva cara, aquell somriure que m'agradava tant, però tota aquella massa blanquinosa que s'exhibia davant meu com... com... com un tros de carn a la carnisseria! Allà, en aquell moment, em vaig sentir avergonyit per ella i per mi, per tots dos. Em vaig posar vermell. Vermellíssim! I ella que no parava de somriure amb els braços oberts per acollir-me! Vaig haver d'apartar els ulls, de tan violent que em sentia, i al final vaig veure la cadira. Quin descans, la cadira! Quina cadira, preguntaran vostès. És molt senzill: la cadira on havia deixat la seva roba! L'oasi del desert. Aleshores vaig acostar-me a la cadira caminant a poc a poc, lentament, com un autòmat o un somnàmbul, com un robot, com qui sap on va i no dubta gens. Em vaig aturar al davant de la cadira i, després, em vaig agenollar i vaig enfonsar la meua cara entre els vestits d'Antonieta. Una pila de roba calenta i suau, plena d'aromes, com un camp de blat acabat de segar. M'hi vaig estar molta estona, així, agenollat, capcot. Segur que Antonieta no sabia si estava resant o m'havia adormit. Després, vaig recollir la seva roba i, olorant-la, em vaig aixecar fent que em tapés els ulls per no haver de veure res. Em vaig acostar al llit i vaig tirar de qualsevol manera la roba damunt seu. Vaig dir-li: "Torna't a vestir." I, embogit, me'n vaig anar.

»Tenia febre, em sentia molt desgraciat. No sé quantes vegades em vaig fer tots els carrers del poble, corrent com un boig. Al final, vaig trobar un bar. I jo, que no bec mai, em vaig posar a beure. Vasos i més vasos d'una vinassa infecta. Va ser allà que Antonieta em va trobar. Estava borratxo. Sembla que, sense apartar els ulls del meu vas, li vaig dir: "Si no puc posar, vull treure, hi tinc dret." Dret, jo, que era incapaç d'aguantar-m'hi? Però, ¿no diuen que la nit de bodes t'has d'estrenar? És just el que estava fent en matèria de vi. Aleshores Antonieta va deixar un bitllet damunt la taula i se'm va emportar, emportar, arrossegant-me, sí. Fins a l'Hotel Univers, fins a la nostra habitació, la nostra habitació nupcial, fins al trineu. I un cop allà, em va fer un petó. Aleshores, la vaig fer caure al trineu i enmig d'un gran terrabas-

tall de cascavells, es va convertir en la meva dona. Vestida, vestida del tot, naturalment!

»I després, després... Doncs bé, va caldre que ens acostu-
méssim l'un a l'altre. Per tempteig, aquí caic i aquí m'aixeco,
al començament. Ens havíem de descobrir, que sabés de qui-
na pasta estava fet el seu marit. Oh, i a més, jo també n'ha-
via d'aprendre. Perquè, en realitat, jo tampoc no sabia què
em passava a mi. I, el meu, no era un problema de pudor.
No, ni parlar-ne! Va molt més lluny que això. Senzillament,
per a mi un cos sense vestit és... un arbre sense fulles, sense
flors, sense fruita. Un arbre a l'hivern, vaja! Fusta! Alguns
potser preguntaran: i un vestit sense cos, què? Ah, doncs és
molt diferent! És veritat que encara no té vida quan el veus
nou de trinca en un aparador. Però promet molt! Vaja, si
haguessin de triar entre un cos sense vestit i un vestit sense
cos, què farien vostès? Jo... Bé, només faig veure que dubto
per allò de les formes, per no semblar que tinc idees fixes.
Però si he de ser franc, no m'ho penso ni un moment! Per
a mi, un cos només és un... un maniquí, una perxa, vaja.
Visquen els farbalans!

»I Antonieta?, potser es preguntaran. Doncs mirin, d'infeliç
no n'era gens! De vegades, és un avantatge tenir un marit
com jo. Antonieta es va convertir en la dona més ben vestida
d'Alençon. Era com si entre nosaltres hi hagués un pacte,
un equilibri, un equilibri ben curiós, si s'ha de ser sincer.
En primer lloc, havíem acordat que no es despullaria mai al
meu davant. Mai! La nuesa a l'horà del bany. Però no per a
mi. Figueu d'un altre paner. Era la seva intimitat. Secrets de
dona. Secrets vergonyosos. En aquesta qüestió, total indepen-
dència. Però, com que em volia ser agradable, sempre triava
roba interior divertida, engrescadora, vostès ja m'entenen.
El problema era que Antonieta havia anat a un col·legi de
monges. O sigui que, forçosament, sempre actuava una mica
retinguda. I a més a més, vivíem a Alençon, que és una ciutat
encantadora, i tant que sí, i fins i tot hi fan un bé de Déu
de puntes, però una cosa és això i l'altra els farbalans provo-
cadors, suposo que veuen per on vaig.

»Un dia vaig arribar amb un paquetet. Una sorpresa per a
Antonieta. L'obre: uns sostenidors. De setí negre. El mal és
que a dins n'hi cabia el doble. Ja se sap que la imaginació
sempre supera la realitat, o sigui que li ballava tot pertot
arreu. Els vaig haver d'anar a canviar. Però em vaig apren-
dre la lliçó. Em vaig apuntar totes les mides d'Antonieta, les

talles de tot, el perímetre de cada part, primer havia de re-
fiar-me del paper, després m'ho vaig aprendre de memòria.
Una dona xifrada, mesurada, matematitzada, apamada... Cada
dos mesos, verificació. Les dones canvien, ja se sap. Així, im-
possible equivocar-se. És molt natural, perquè gairebé mai no
arribava a casa amb les mans buides. Allò ja no hi havia qui
ho parés, cada vegada més *chic*, cada dia més sofisticat, més
indecent... Era una veritable passió. M'escapava a París, a ca-
çar farbalans, perseguint la meva presa. Però també em sa-
bia de memòria totes les botigues de la comarca fins a Le
Mans! ¿Ho entenen, oi, que la roba plegada en un calaix, es-
tesa a l'aparador, penjada d'una perxa, està destinada a la
vida i la reclama? Són ànimes que necessiten un cos per exis-
tir realment. Quan em passejo per una botiga, em fa l'efecte
que aquestes ànimes em criden. Diuen: vull viure, jo també
vull viure, jo també, salva'm! Aleshores, me les miro amb ten-
dresa, les toco amorosament, i perdo el món de vista, vaja,
perdia el món de vista quan me les podia imaginar portades
per Antonieta, escalfades i vivificades pel cos d'Antonieta, i
era feliç, molt feliç... Triava les més agradables, les més
atractives, les més trasbalsadores, i corria a casa per con-
frontar-les al cos d'Antonieta, al cos que les faria viure. I era
meravellós veure com aquells objectes delicats i lleugers,
però encara plans i rígids, s'inflaven i s'obrien com si fossin
flors...

»Evidentment, això em creava alguns problemes. Al siste-
ma monetari, ja m'entenen. En aquella època, jo em dedicava
a la banca: era tercer caixer a la B.M.D. La meva feina no
m'agradava gens perquè no acabava de veure la relació entre
la meva finestreta i l'única cosa que m'interessava al món.
Sí, és clar, cada dia em passava per les mans una fortuna fa-
bulosa. Però a la butxaca, ni cinc. Un caixer de banc és d'una
honestedat a prova de bomba. No és gens estrany: no té ma-
nera de no ser-ho. És un dels pocs oficis que no permet ro-
bar. Impossible. Tot estava comptat i ben comptat, hi ha una
pila de gent que verifica i que vigila. O sigui que no cal ser
virtuosos. La finestreta et santifica, tant si vols com si no. Hi
havia un altre aspecte, a més a més. A mi, els bitllets de banc,
ni fu ni fa. Em deixaven fred. Me'ls portaven lligats amb una
faixa de paper lacrat. L'obries i se t'escampaven pel taulell.
Rígids, metàl·lics, envernissats, lacats. No estaven fets per a
mi. Cossos sense calor. A mi que no m'hi busquin, si no hi ha
calor humana. Però el meu punt de vista es va modificar el

dia que vaig haver d'incinerar. Incinerar bitllets vells. Normalment, ho feia el cap de negociat, en presència d'un notari. Però estava de vacances. Li tocava al segon caixer. Al davant del notari. Estava malalt. O sigui que vaig haver d'incinerar. Al davant del notari. Bitllets vells, mig estripats, bruts, destrossats, però sobretot suaus. Sí, suaus, suaus com el paper de seda, com la seda. Aquests bitllets sedosos, que ningú ja no vol, els cremen cada mes. Al davant del notari, que pren nota de la numeració. Els poses a dins d'una capsula metàl·lica. Els ruixes amb benzina. Hi tires un llumí. Al cap d'un instant, s'han evaporat! Si n'he vist de fortunes convertides en fum! La primera vegada va ser un trauma, ho reconec. Paraula que em vaig posar a plorar. Fins al punt que vaig sol·licitar ser l'incinerador. És lògic, no? Jo era l'únic que s'ho passava bé. I pel que fa a la seguretat, hi havia el notari. Em vaig convertir en incinerador oficial. Però quan el notari se n'anava, jo em quedava. Palpava la caixa. Remenava la cendra amb un pal. En sortien espurnes. Al cap d'una estona, hi entaforava la mà. Quina suavitat! La cendra era gris perla, càlida com un pit de dona, i jo la recollia amb la pala i l'abocava a poc a poc, molt a poc a poc, a dins d'una bossa. I me l'enduïa a casa. Les golfes n'estaven plenes, dotzenes de saquets de cendra amb una etiqueta on deia el dia de la crema i el valor dels bitllets. Vaig ser milionari de seguida. Anava amunt i avall, com si res, amb una fortuna a la butxaca. M'aturava a mirar joies, i cotxes esportius; i vestits, sobretot. Els preus em semblaven ridículs. Però no gosava entrar-hi, a les botigues. Si haguessin vist el saquet de cendra, m'haurien pres per boig. Però jo no n'estic, de boig! Més eixerit que un pèsol, sí senyor!

»Un dia vaig passar casualment pel davant d'un antiquari. Uns mobles magnífics, sí senyor, d'època, amb les tapisseries gastades, descolorides, esgrogueïdes, igual que els meus bitllets sedosos. Vaig estar molta estona mirant i remirant, i l'amo de la botiga era allà a la porta, assegut en un banc, observant-me. Era un jueu vell i barbut que portava un barretet molt curiós i feia cara de saber-la llarga. Es va posar a parlar amb mi. Em va dir no sé què. Vaig contestar. Vaja, que vam començar a xerrar fins que vaig acabar seient al seu costat. De cop, em va preguntar què hi portava, a la bossa. No me'n vaig saber estar, li vaig explicar tota la història, d'on venia aquella cendra, què volien dir les xifres de l'etiqueta, o sigui tot. El vell em va estar mirant amb els seus ulls de

murri i després es va posar a riure. I vinga riure. Ja em començava a empipar. És veritat, no m'agrada gens la gent que es parteix de riure per no-res.

—No hi ha sincronia —va dir al final.

—Sincronia? Quina sincronia? ¿Què vol dir amb això de sincronia?

—Sincronia entre la seva fortuna i vostè.

—No l'entenc.

—Sí, home! Vostè té una fortuna difunta i en canvi vostè està viu. No hi ha sincronia.

—I què es pot fer en un cas així?

—No res, esperar.

—Esperar què?

—Esperar a estar en les mateixes condicions que la seva fortuna.

—I com?

—Morint-se. Si els milions són de cendra, el milionari també ho ha de ser.

»No estava gens mal vist! Em va semblar evident. Si volia disposar d'aquella fortuna fabulosa, només calia que em fes incinerar. O sigui que vaig convertir les meves golfes en un temple funerari. Al mig de les prestatgeries amb les bosses etiquetades, hi vaig instal·lar una mena de nínxol amb una urna. Hi vaig posar el meu nom... però no la data. De moment. I em vaig posar a esperar. Vaig estar esperant fins al dia que vaig descobrir un altre tipus de bitllet de banc: el bitllet covat.

»Els bitllets covats! Va ser un descobriment sensacional! Puc assegurar que van transformar totalment la meua vida. Ho recordo molt bé. Era un matí d'abril esplendorós. Un client va venir a treure diners. Molts diners. Tants, que no li cabien a la cartera. Ho va intentar, però va haver de desistir. Aleshores, se'ls va posar directament a la butxaca al lloc de la cartera, i se'n va anar. Al cap d'un moment, vaig veure que s'havia deixat la cartera. La vaig recollir amb la idea de tornar-la al seu amo. Però només de tocar-la, vaig sentir com una esgarrifança. Vaig notar de seguida el contacte de la pell gastada i suavíssima, inflada com una panxa tova. La vaig obrir. En va sortir un escampall de coses humanes: fotografies, cartes, un carnet d'identitat i, fins i tot, una metxa de cablell. Encara conservaven l'escalfor. Es veia de seguida que havien estat molt de temps a tocar d'un cor que batejava, del cor d'una persona amb carn i sang. Alletats, com qui diu!

I, naturalment, també hi havia diners. Bitllets gastats, vellutats i tebis. Bitllets amb vida. A punt de ser condemnats a la incineració, però encara vius. Bitllets covats. Quan els tocava, em sentia tan trasbalsat com quan tocava una combinació o una camisa de dormir, però amb una altra mena de trasbals. Acabava de descobrir la raó de ser dels homes. Els homes, sempre els havia detestat. I és veritat, per què serveixen? Ara, de cop, ho havia entès. Les dones són llenceria fina, delicada, perfumada. Els homes són una cartera plena de coses secretes i de bitllets de banc sedosos i aromàtics. I és que el diner fa olor, sempre que sigui calent i viu. Molt bona olor, senyores i senyors! Per això no havia entès res dels meus companys de camp de concentració! Els presoners no en tenen, de diners. Són pobres, miserables, llardosos i injustificables. I quan em vaig amagar entre la roba bruta dels presoners, el meu error va ser creure que els homes eren igual que les dones, fixar-me només en la seva roba interior. Igual que els maricons, ho reconec! Error, aberració, criaturada! A l'home se l'entén per la cartera i prou! Aquella primera cartera trobada, robada, retro-robada, era com el lligam personal entre un desconegut i jo. Dic desconegut per dir. En sabia el nom, la data de naixement, l'adreça i la professió. Tenia la seva foto, la de la seva dona i dels dos nens, Raimon, cinc anys; Bernard, tres anys i mig. I una carta d'amor, a més a més, d'una altra dona... La cosa anava així: per una banda, la llenceria fina de les dones; per l'altra, els bitllets covats dels homes. Potser em diran que no hi veuen el lligam. Doncs simplement: amb els bitllets covats es compra la roba interior. Ho vaig entendre de seguida, saben?, que entre els bitllets covats i la roba femenina hi ha una mena de... com ho podria dir... una mena d'afinitat, de complicitat! Sí senyor, una complicitat. La funció natural de l'home és proporcionar els bitllets covats que s'acaben transformant en farbalans.

»Tal com poden comprendre, no em vaig conformar amb aquella primera cartera. S'havia alçat la veda del bitllet covat. Una cacera divertida, emocionant, perillosa, voluptuosa. Molt més que els colomins i les perdius! Llevar-se d'hora no serveix de res. Sí senyor, carterista. Oi que es diu així? Escurava butxaques. Les butxaques de les americanes i dels pantalons. Però mai d'una americana abandonada! Només si a dins hi havia carn. L'has de sentir, l'escalfor de la presa. Havien d'estar calentes, les carteres. Igual, per exemple, que si caçes co-

nills. Quan el vas a buscar, has de sentir que encara es mou. Al caçador li fan fàstic, els cadàvers freds. O sigui, americana i pantalons amb l'animal posat. Sí, els pantalons també, perquè molts homes es posen la cartera a la butxaca del darrera. No cal ni que digui que, als pantalons, són molt més fàcils de pispar que a la jaqueta. Però això queda compensat per la qualitat inferior dels diners, no sé si m'explico. Els diners de la butxaca de l'americana són diners del cor, no se'n troben de millors. Són bitllets covats per l'escalfor humida de l'aixella, com els ous d'un niu a la primavera. Els diners de la butxaca dels pantalons són més fàcils, és cert, diners de les parts baixes, bitllets de poc nivell. És clar que si se't presenta l'ocasió... una cartera a punt de rebentar que treu el cap per la butxaca dels pantalons...

»Al començament, Antonieta, n'estava molt contenta, d'aquell bé de Déu de roba que s'anava acumulant als seus calaixos fins al punt que ja no sabia què fer-ne. Però al final, va començar a preocupar-se. No servia de res dir-li que m'havien apujat el sou al banc, de ruca no en tenia ni un pèl i sabia restar. Però allò era com un vici, per a mi, com una droga, i no tenia aturador. Per acabar-ho d'adobar, hi va haver l'incident dels sostenidors de la senyoreta Francina, que ho va esguerrar tot.

»La senyoreta Francina era taquillera, un col·lega com qui diu, treballava com jo al darrera d'una finestreta, amb l'única diferència que la seva era de cine, la del cine Majestic. En general, quan vas al cine, la taquillera és a peu pla i t'hi acostes seguint l'horitzontal. Però al Majestic és al mig d'un tram d'escala i això fa que t'hi acostis des de dalt i que, al moment de pagar, tu quedis una mica per damunt. Després, has de seguir baixant, però en realitat no cal: la pel·lícula ja l'has vista. Parlo per mi, naturalment. I és que la senyoreta Francina sempre porta uns escots vertiginosos. O sigui que quan baixes vas a parar del dret... a l'escot de la taquillera. Hi vas a parar i què veus? No ho endevinaran mai, segur: uns sostenidors, una delícia de sostenidors en setí, color malva i senefa de puntes. Després d'haver tingut aquesta perspectiva, tot m'era igual, un *western*, una de lladres i serenos o una d'espionatge; a la pantalla, només hi veia uns sostenidors de setí, de color malva a més a més, perquè la meua imaginació és en *technicolor*. Per desgràcia, a Antonieta li agradava el cine. Dos cops per setmana m'obligava a anar al Majestic,

i era el suplici de Tàntal. Vaja, que m'havia enamorat com un boig! Allò s'havia d'acabar.

»Vaig començar a indagar. Vaig saber que Francina era l'amigueta de l'empresari del Majestic i que aquest senyor li havia posat un piset just al damunt del cine. Entre la sala i el piset, hi havia una escala de cargol. Tot m'era propici, més aviat. Una nit vaig dir a Antonieta que abans d'anar a dormir volia estirar les cames. Vaig anar al cine, és clar. Sabia que, a aquella hora, es podia entrar a la sala sense cap mena de control, ni taquilla ni porter, ningú no va al cine quan falten deu minuts per acabar. Em vaig amagar a l'escala de cargol i vaig esperar. Van encendre sala, i el públic va sortir. L'operador va tancar portes. Em vaig quedar a les fosques durant una estona. Després, vaig tirar amunt a poc a poc. L'orella a la porta. Res de res. Ni un bri de soroll. Era a dins, Francina? Vaig mirar d'obrir. Tancat a pany i clau. No sabia què fer. Em vaig asseure a l'escala. Segur que vaig fer soroll. De cop vaig veure llum per sota de la porta i vaig sentir una veu: "Ets tu, rei meu?" Algú es va moure a dins. Em vaig aplanar contra la paret. La porta es va obrir. Francina va sortir, amb una bata a sobre. No em va veure. Va baixar cap a la sala. D'una revolada, em fico a la seva habitació. I entre tot aquell escampall de coses que hi havia, només veig una cosa, sí, només una: els sostenidors malves que m'estaven esperant al damunt d'una tauleta. Agafo el meu fetitxe i em torno a amagar al forat fosc de l'escala. Just al bon moment. La cadena d'un wàter i Francina que puja. Entra a l'habitació i tanca la porta amb clau. Baixo mirant de no fer gens de soroll. Jo sabia que les portes d'emergència no queden mai tancades per dins, sinó només per fora, gràcies a un dispositiu especial. Vaig tocar el dos amb el meu tresor, ben protegit contra el meu cor. Era tan feliç que gairebé ni podia caminar. Estic segur que Antonieta va sospitar alguna cosa. De moment, no va dir res. Però aquells sostenidors plantejaven molts problemes. De posar-se'ls, ni parlar-ne. En primer lloc, perquè es veia de seguida que no eren nous. Ni que fos per l'olor! A mi em feien perdre el món de vista, però no era gens probable que a Antonieta li semblessin deliciosos. I d'altra banda, jo no ho hauria permès. Sempre he estat contra les barreges, jo. La bigàmia, els intercanvis de parella, m'horroritzen. Eren els sostenidors de Francina, la seva essència, per dir-ho així, la clau del seu ésser, no sé si m'explico. No els podia portar cap altra dona. Els vaig amagar darrera els

llibres però ella, no sé com, els va trobar. I un dia que ens havíem discutit, m'ho va engegar a la cara. "I al damunt, m'enganyes!", va cridar. Sempre es diu això, en casos així, potser pensaran vostès, sense cap fonament. Però d'acord amb el nostre sistema, era lògic del tot. Sí, és veritat, jo l'estava enganyant amb Francina per l'intermediari d'uns sostenidors. I a més a més, era la gota d'aigua. Perquè Antonieta ja no podia més. Ho sabia molt bé, que jo robava. Però també sabia que, al capdavant, ho feia per a ella. Era illegal, era perillós, però ho feia per a ella. I ara resultava que... Vaja, que les coses ja no anaven gens bé quan va haver-hi la història del metro. Encara no sé què em va passar! Allò ho va engegar tot a rodar. Vaig fer una bogeria, ho reconec!

»Aquell dia, havíem anat junts a París per comprar els regals de Nadal. Vam començar a rodar botigues. Però a mi, naturalment, només m'interessava la llenceria fina. El mal és que no havia previst l'efecte que em faria veure Antonieta enmig de tot allò. Esplèndids farbalans a cor què vols cor què desitges i Antonieta al mig. Com un paller tot ple de palla molt seca, no sé si m'explico, i un cos que feia d'esca, incendiari. Els resultats, se'ls poden imaginar! Al mig de la botiga, Antonieta multiplicava per deu, per cent, l'efecte del mostrar. Aquella visió em cremava, m'inflamava de plaer i d'alegria, m'emborratxava. Suposo que Antonieta es va començar a preocupar quan va veure que els diners reservats a altres regals se n'anaven en vestits i roba interior per a ella. Però sobretot l'esverava la meva excitació. La culpa era d'ella, ben mirat. La seva presència en carn i ossos il·luminava els aparadors. Les combinacions, els pantis, les mitges, les calces, les camises de dormir, totes aquelles meravelles desemparades li demanaven ajuda. Jo ho sentia, no sentia res més. Havia d'obeir. I obeïa. Comprava i comprava, i al cap de dues hores no ens quedava ni un ral, estàvem escurats. Però coberts de paquets, piles de paquets. No estava gens contenta, Antonieta. Però jo em sentia al paradís. Va ser així, ella disgustada i jo feliç, que vam agafar el metro. Baixem les escales i, de cop, ens trobem encallats, amb aquell paquetam, a la porta automàtica. Ens posem a maniobrar, com trens a la via morta, enrera i endavant. En aquell moment, una noieta s'esquitlla entre nosaltres dos. "Perdonin" i "gràcies" i fffruit, passa la porta. El mal és que hi havia corrent d'aire. Un corrent d'aire que penetrava per les portes mig obertes. Les faldilles de la mosca, molt curtes, van volar enlaire, es van alçar un instant,

malgrat els seus esforços per mantenir-les agafades a les cuixes. Va durar menys que un llampec, però vaig tenir temps de veure unes lligacames, però quines lligacames: d'aquelles que et cremen, que et travessen de banda a banda, que et deixen malferit. De niló negre, calades, amples, brutalment dibuixades sobre la pell blanca de les cuixes i amb uns dits d'angles cromades que s'aferraven a les mitges. Com les banyes de la lluna plenes de pernils i botifarres. Si volia coronar aquella jornada memorable, havien de ser meves, aquelles lligacames! Vaig deixar tots els paquets damunt d'Antonieta. Li vaig dir: "Espera'm, que torno de seguida!" i la vaig plantar al mig dels corrents d'aire, tan bocabadada que no va poder ni protestar. Aleshores, em vaig posar a córrer com un boig. Vaig perseguir la noieta. La vaig atrapar en un angle del passadís. Per sort, no hi havia ningú. Amb l'alè trencat, li vaig dir: "Les lligacames, les lligacames, ràpid!" Era evident que no entenia res. Aleshores, enèrgicament, li vaig aixecar les faldilles. Va xisclar. Jo vaig repetir: "De pressa, les lligacames i me'n vaig!" Al final, em va obeir. Vist i no vist, se les va treure. El trofeu era meu. Li vaig dir gràcies i em vaig precipitar cap a Antonieta que encara batallava, al mig dels corrents d'aire, amb els paquets. Jo estava radiant. Portava a la mà les lligacames com una cabellera d'home blanc a la mà d'un pell-roja. Li vaig dir: "Toca! Encara estan calentes!" I com que ella, a causa dels paquets, no tenia mans, les vaig enclascar contra la seva galta. Però havíem de tocar el dos, perquè la víctima podia alçar la llebre. Vam sortir corrents i vam parar un taxi. Taxi, estació i tren. Alençon. Antonieta no va obrir boca durant tot el trajecte. L'endemà em va abandonar. Definitivament. A casa de la seva mare. Una catàstrofe. M'ho mereixia, és clar que m'ho mereixia! Però tot i així, era una catàstrofe...

»Per a mi, tot s'havia acabat. Al banc, ja no hi vaig posar ni els peus. Comprava tots els diaris de París. Parlaven del sàdic del metro. Buscaven maníacs per tots els passadissos dels enllaços. La meva víctima va presentar una denúncia contra Un Desconegut i, després, va denunciar la companyia. I és que la companyia té l'obligació de garantir la seguretat dels passatgers. Ho diu el reglament. Llegint els diaris, s'aprèn molt! Hi va haver procés. La demandant, la meva víctima, va perdre. Cornuda i pagar el beure, com qui diu. L'advocat del metro va argüir que, quan va ser agredida, encara no tenia el

bitllet. O sigui que el contracte de transport no estava establert i la companyia no tenia cap obligació!

»Fos com fos, jo estava desolat. Sense Antonieta, tot s'havia ensorrat, i és que la meva vida era molt fràgil, a veure si ho entenen. La meva felicitat me l'havia hagut d'inventar, de construir. Jo no sóc com els altres. Els altres s'ho troben tot a punt així que neixen, es troben l'esmorzar al bressol. Jo no havia trobat res. M'havia calgut fabricar-ho tot, tot sol, fent provatures, equivocant-me, tornant a començar. Els bitllets covats ja no m'interessaven. I la roba de dona tampoc. El far de la meua vida s'havia apagat. Per hàbit, vaig tornar a uns grans magatzems, secció senyores. Jo em pensava que era per tornar a robar. I vaig robar, sí, però el meu objectiu era un altre. Em vaig adonar de les meves intencions el dia que un inspector em va sorprendre en flagrant delictes quan estava robant una camisa de dormir. Ja en tenia prou. Volia acabar.

»Vaig anar a la presó. Després, em van deixar en llibertat provisional fins el dia del judici. Sí, contra la meua voluntat! Em vaig fer enganxar en flagrant delictes als mateixos magatzems! Aleshores; el jutge em va confiar a un psiquiatre. M'haurien pogut caure sis mesos, però com que no tenia antecedents no els hauria fet. I no hi torni mai més, sent? Ni parlar-ne! Gràcies al meu psiquiatre, em van declarar irresponsable. Absolt per irresponsabilitat. Absolt, alliberat... i tancat. En un asil. Des de fa vint anys! Ah, a l'asil no tot són flors i violes! Les dutxes fredes, els llits amb corretges, la camisa de força, el coma insulínic, els electro-xocs. No sempre és fàcil, no. Però hi ha compensacions. Si t'has portat bé, de vegades et treuen a fer un tomb, com ara. Amb els meus dos infermers preferits. Passeges. Mires aparadors. Fins i tot se'n van a prendre una copa i em deixen voltar sol quan estan de bona lluna. I avui sí que m'he posat les botes. Saldos als grans magatzems. Piles i piles de roba delicada.

(Mentre parla, es treu una corda de la butxaca i l'estén de punta a punta de l'escenari. Després, es treu de les altres butxaques una quantitat inversemblant de roba interior femenina, i la penja a la corda amb agulles d'estendre.)

—Només calia parar la mà, com qui diu. Cenyit i vaporós. *(Branda uns pantis i una camisa de dormir.)* Quin dels dos té més encant? Hi ha dues escoles. La roba cenyida, naturalment, dibuixa les formes i, de passada, les manté i les consolida. Però li falta imaginació. No et diu res. És eixuta, lacó-

nica, dura. En canvi, la roba vaporosa i lleugera sí que fa somniar! És eloqüent, una improvisació constant, una incitació a passar la mà per sota.

(Ara la corda ja és plena. Recula i observa el resultat. Mentrestant, els dos infermers —bates blanques sota l'abric, capells blancs— han entrat a la sala i avancen pel passadís central.)

—I si fa una mica d'aire, quin espectacle, Déu!

(Un ventilador entre caixes anima i infla la roba estesa.)

—Aleshores, em quadro. Dret com un pal. El respecte. El desig.

(Es quadra.)

—Tothom té una bandera. Per a alguns, és la bandera nacional Per a mi, els farbalans.

(Veu els infermers.)

—Vaja, tenim visita. No podia fallar.

(Es precipita a la roba interior i comença a despenjar-la i a posar-se-la a la butxaca. Mentrestant, els infermers puguen a l'escenari. Se li acosten a poc a poc, inexorablement.)

—Espereu, espereu! O voleu que perdi els meus tresors?

(L'envolten i l'agafen. Només ofereix una mica de resistència.)

—Espereu, una mica de calma. Ei, mireu aquesta combinació rosa!

(S'escapa i va a arregar la combinació. Aprofita l'ocasió per recollir precipitadament una camisa de dormir. Els infermers se li acosten i el tornen a agafar.)

—A poc a poc, us dic! Només aquells sostenidors. Uns simples sostenidors!

(S'escapa i recull els sostenidors. Dues o tres peces, de passada. Quan els infermers l'agafen altre cop, només queden unes calces negres a la corda.)

—Ah, molt bé, doncs vinga, anem-hi si voleu! Però aquesta nit, eh?, res d'electro-xoc! Jurat, eh? Res d'electro-xoc!

(Es gira i llança una mirada deplorada a les calces. Sobtadament, s'escapa un altre cop, puja a l'escenari i torna a baixar brandant les calces.)

—Ja vinc, ja vinc! Amb la meva bandera. La bandera negra dels pirates. Visca la mort!

(Els infermers l'arrosseguen. El sentim per darrera vegada.)

—Però res d'electro-xoc, avui, eh? M'ho heu jurat. Demà sí, si voleu, demà sí, però aquesta nit res d'electro-xoc...

Sumari

La família Adam	5
La fi de Robinson Crusoe	11
La Mare Noel	15
Amandine o els dos jardins	17
La fugida del petit Poucet	25
Tupik	37
Que la meva joia romanguí	49
El nan vermell	59
Tristan Vox	73
Els sudaris de Véronique	91
La noia i la mort	105
El gall fer	125
L'àrea del Muguet	161
El fetitxista	187